

זוהר היומי

זוהר שמות – דף קפ"ג ע"א

פרשת ואתה תצוה

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קפ"ב ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

לעילא.

תרגום לעברית

בא וראה, כתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו וגו'. מי שיכפר צריך (לכפר) על עצמו תחלה, ואחר כך על ביתו. כדגמת זה, מדרגה זו מתחילה להתקדש ולצאת בקדשה לכפר עליו, וכיון שהוא התקדש, צריך לכפר על ביתו ולקדש אותם, ועל זה יורד למטה לקדש ביתו. ובמה מקדש להם? בישראל שלמטה, בחשבון העמר. וכיון שאלו מתקדשים, צריכים להעלות אותה למעלה. שהרי כאשר בית המלכה מתקדש, אז עולה למעלה, להתקשר באלו הימים העליונים למעלה.

טקסט הזוהר

ועל דא אנו עבדין חושבנא, בקיומא על קיימין, בגין דאינון יומין, יומין עלאין אינון, וכן בכל זמנא דעאל בר נש לאינון יומין עלאין, בין בצלותא, בין בשבחה, אצטריך לקיימא על רגלוי, ירכין וגופא כחדא תמן. ירכין וגופא לקיימא, כדכורא דקיימא בחיליה, ולא כנוקבא דארחא למיתב. ועוד בגין שבחה דעלמא עלאה.

ועל זה אנו עושים חשבון בעמידה על הרגלים, לפי שאלו הימים, ימים עליונים הם. וכן בכל זמן שנכנס אדם לאלו הימים העליונים, בין בתפלה בין בשבח, צריה לעמד על רגליו, הירכים והגוף כאחד שם. ירכים וגוף לעמידה כזכר שעומד בכחו, ולא כנקבה שדרכה לשבת. ועוד, משום שבח של העולם העליון.

טקסט הזוהר

ובגין דאיהו רזא דדכורא, נשים פטורות מחושבנא דא, ולא מתחייבן למימני בר דכורין, לאתקשרא כל חד כדקא יאות. כגוונא דא, (שמות כג) יראה כל זכורה, דכורין, ולא נשין. בגין דרזא דברית בדכורא איהו, ולא בנוקבא, ובגין דקיימא רזא לעילא, נשין לא מתחייבן.

תרגום לעברית

ומשום שהוא סוד הזכר, נשים פטורות מחשבון זה, ולא מחיבים למנות, רק הזכרים, להתקשר כל אחד כמו שצריך. כעין זה, (שמות כג) יראה כל זכורה. זכרים ולא נשים. משום שסוד הברית בזכר הוא, ולא בנקבה, ומשום שעמידה סוד למעלה, נשים לא מתחייבות.

טקסט הזוהר

ורזא אוליפנא הכא, דבכל שבעת יומין, מאלין יומין עלאין, בטלא קדושא יומא חד (ומתאחד) דאלין תתאי, והאי תתאה אקרי שבוע, דאתקדש בשבועה יומין עלאין. וכן בכל שבועה ושבועה מאינון חמשין יומין, עד ולא עד בכלל, וכד אשתכחו ארבעין ותשע יומין עלאין, אשתכחו לתתא שבע יומין, דאתקדשו בהו וכל חד אקרי שבוע, דעאל באינון שבע. ועל דא כתיב, (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהייתה. בגין דאינון נוקבין, נקט קרא לישנא דנוקבין.

וסוד למדנו כאן, שפכל שבעת הימים מאלו הימים העליונים נוטלת הקדשה יום אחד (ומתאחד) של אלו התחתונים, וזו התחתונה נקראת שבוע, שמתקדש בשבועה ימים עליונים. וכן בכל שבועה ושבועה מאלו חמשים ימים, עד ולא עד בכלל. וכאשר נמצאים ארבעים ותשעה ימים עליונים, נמצאו למטה שבע ימים שמתקדשים בהם, וכל אחד נקרא שבוע שעולה באלו השבע. ועל זה כתוב (ויקרא כג) שבע שבתות תמימת תהינה. משום שאלו נקבות, תפס הכתוב לשון של נקבות.

טקסט הזוהר

וכד אתקדשו בהו, וביתא, מתתקנא לאתחברא אתתא בבעלה, כדין אקרי חג שבועות, מאינון נוקבי דשאריו עליהו אינון יומין עלאין, דאתקדשו בהו. ובגין כך כתיב בשבועותיכם, אינון דלכון, ולא כתיב בשבועות, בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון.

תרגום לעברית

וכאשר התקדשו בהם והפית נתקן להתחבר אשה בבעלה, אז נקרא חג השבועות, מאותן נקבות ששורים עליהן אותם ימים עליונים שנתקדשו בהם. ומשום זה כתוב בשבועותיכם, הם שלכם, ולא כתוב בשבועות, לפי שכך גם מתקדשים ישראל למטה עמהם.

טקסט הזוהר

ועל דא פד מטון לתשע וארבעין יומין, ההוא יומא עלאה דעלייהו, דאיהו יומא דחמשים, דשליט על תשעה וארבעין יומין, רזא דכללא דאורייתא, בתשעה וארבעין אנפין, וכדין ההוא יומא עלאה, יומא דחמשים, באתערוותא דלתתא, אפיק אורייתא כללא בתשעה וארבעין אנפין.

ועל זה כאשר מגיעים לתשעה וארבעים ימים, היום ההוא העליון שעליהם, שהוא יום החמשים ששולט על תשעה וארבעים ימים, סוד כללות התורה, בתשע וארבעים פנים, ואז היום העליון ההוא, היום החמשים, בהתעוררות של מטה, מוציא תורה כלולה בתשע וארבעים פנים.

טקסט הזוהר

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיה וגו'. גם צפור מצאה בית, אליו צפרי שמיא, דמנהון שוין מדוריהו לבר, ומנהון שוין מדוריהו בביתא, כגון דרור, דאיהו עופא דשוי דיוריה בביתא דכל בר נש, ולא דחיל. אמאי. בגין דכלא קראן ליה דרור. מאי דרור. חירו, כמה דאת אמר, (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חירו. ודא איהו צפור דרור. דהא מיומא דעביד קנא בביתא אפיק בגין, מדוריה בביתא חמשין יומין, ולכתר מתפרשן אליו מאליו, ודא הוא עופא דאקרי דרור: חירו.

תרגום לעברית

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיה וגו'. גם צפור מצאה בית, אלו צפרי שמים שמהם שמים מדוריהם בחוץ, ומהם שמים מדוריהם בבית, כמו הדרור, שהוא עוף שעושה דירתו בבית של כל אדם ולא מפחד. מדוע? מפני שכלם קוראים לו דרור. מהו דרור? חרות, כמו שנאמר (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חרות. וזהו צפור דרור. שהרי מיום שעושה קן בבית, מוציא בנים, מגוריו בבית חמשים ימים, ולאחריהם נפרדים אלו מאלו, וזהו עוף שנקרא דרור - חרות.

תא חזי מה כתיב, וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ. מהכא נפקא חירו לכלא, ובגין דנפקא מניה חירו, אורייתא דנפקת מניה אקרי חירו. ועל דא כתיב, (שמות לב) חרות על הלחת, אל תקרי חרות, אלא חירות, ודא אורייתא דאתקרי חירות דהא מה דאפיק יומא דא עלאה, אקרי חירו, ואיהו חירו דכלא. והאי יומא איהו חירו עלאה, בגין דאית חירו תתאה, וחירו עלאה. ה"א עלאה, ה"א תתאה. חירו עלאה. חירו תתאה שמטה ויובל כחדא אינון.

תרגום לעברית

בא וראה מה כתוב, וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ. מכאן יוצאת חרות לכלם. ומפני שיוצאת ממנו חרות, תורה שיוצאת ממנו נקראת חרות. ועל זה כתוב (שמות לב) חרות על הלחת, אל תקרא חרות אלא חירות, וזו התורה שנקראת חרות, שהרי מה שמוציא יום זה העליון נקרא חרות, והוא חרות של הכל. וזה היום הוא חרות עליונה, משום שיש חרות תחתונה וחרות עליונה. ה"א עליונה, ה"א תחתונה. חרות עליונה. וחרות תחתונה שמטה ויובל כאחד הם.

טקסט הזוהר

תריין נהמי אכלו ישראל, חד, כד נפקו ממצרים, אכלו מצה, לחם עוני. וחד במדברא, לחם מן השמים. (חד בפסח וחד בשבועות) דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ועל דא קרבנא דיומא דא נהמא איהו. ועל נהמא, אתקריבו כל שאר קרבניו. דנהמא איהו עקר, דכתיב, (ויקרא כג) והקרבנתם על הלחם שבעת כבשים וגו', וכתיב (ויקרא כג) ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו', דדא איהו נהמא דאחכמו ביה ישראל, חכמתא עלאה דאורייתא, ועאלו בארחהא.

שְׁנֵי מִיָּנִי לֶחֶם אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל: אֶחָד כֶּאֱשֶׁר יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, אָכְלוּ מִצָּה, לֶחֶם עֲנִי. וְאֶחָד בַּמִּדְבָּר, לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם (אֶחָד בַּפֶּסַח וְאֶחָד בַּשְּׁבֻעוֹת), שֶׁכֶּתוּב (שְׁמוֹת טז) הִנְגִּי מִמָּטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. וְעַל זֶה קָרָבָן שֶׁל יוֹם זֶה הוּא לֶחֶם. וְעַל לֶחֶם מִקְרִיבִים כָּל שָׂאֵר קִרְבָּנוֹת, שֶׁהִלָּחֵם הוּא הָעֶקֶר, שֶׁכֶּתוּב (וִיקְרָא כג) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים וְגו', וְכֶתוּב (שֵׁם) מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תִּבְיְאוּ לֶחֶם תִּנוּפָה וְגו'. שֶׁזֶּהוּ לֶחֶם שֶׁחֲכָמוֹ בּוֹ יִשְׂרָאֵל, חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְנִכְנָסוּ בְּדַרְכֶּיהָ.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קפ"ג ע"ב) ◆

טקסט הזהור

הַשֵּׁתָא אֵית לֶן לְאַסְתְּכָלָא, בַּפֶּסַח נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִנְהָמָא דְאַתְקֵרִי חֲמִץ, כְּתִיב, (שְׁמוֹת יג) וְלֹא יֵרָאֶה לָּהּ חֲמִץ, וְכְתִיב (שְׁמוֹת יב) כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֲמֻצֹת

תרגום לעברית

עֲתָה יֵשׁ לָנוּ לְהַתְּבוֹנֵן, בַּפֶּסַח יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִלֶּחֶם שֶׁנִּקְרָא חֲמִץ. כְּתוּב (שְׁמוֹת יג) וְלֹא יֵרָאֶה לָּהּ חֲמִץ, וְכְתוּב (שֵׁם יב) כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֲמֻצֹת. מָה הַטֵּעַם? בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד שֶׁל הַלֶּחֶם הַהוּא הַנִּקְרָא מִצָּה. וְעַכְשָׁיו שָׂזְכוּ יִשְׂרָאֵל לֶלֶחֶם עֲלִיּוֹן יוֹתֵר, לֹא רָאוּי הִיא שִׁיתְּבִטֵּל הַחֲמִץ וְלֹא יֵרָאֶה כָּלָל. וּמִדּוּעַ קָרָבָן זֶה הִיא חֲמִץ? שֶׁכֶּתוּב סֵלֶת תַּהֲיִינָה חֲמִץ תֵּאֲפִינָה. וְעוֹד, שֶׁעֲתָה בְּיוֹם זֶה מִתְּבַטֵּל יֵצֵר הָרָע, וְהַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת חֲרוֹת נִמְצָאת.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.